СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ
TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LA UNIÓN EUROPEA
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÉ UNIE
DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN UNION
EUROOPA LIIDU KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN UNION
COUR DE JUSTICE DE L'UNION EUROPÉENNE
CÚIRT BHREITHIÚNAIS AN AONTAIS EORPAIGH
SUD EUROPSKE UNIJE
CORTE DI GIUSTIZIA DELL'UNIONE EUROPEA

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA
EUROPOS SĄJUNGOS TEISINGUMO TEISMAS
AZ EURÓPAI UNIÓ BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-ĠUSTIZZJA TAL-UNJONI EWROPEA
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DA UNIÃO EUROPEIA
CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE
SÚDNY DVOR EURÓPSKEJ ÚNIE
SODIŠČE EVROPSKE UNIJE
EUROOPAN UNIONIN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA UNIONENS DOMSTOL

CVRIA
LUXEMBOURG

PRESUDA SUDA

15. srpnja 1963.*

U predmetu 25/62,

Plaumann & Co., koje zastupa Harald Ditges, odvjetnik u Kölnu, s adresom za dostavu kod Richarda Audryja, Fédération des commerçants, 8, avenue de l'Arsenal u Luxembourgu,

tužitelj,

protiv

Komisije Europske ekonomske zajednice, koju zastupa Hubert Ehring, pravni savjetnik europske izvršne vlasti, u svojstvu agenta, uz asistenciju Ernsta Steindorffa, profesora prava na Sveučilištu u Tübingenu, s adresom za dostavu kod Henrija Manzanarèsa, tajnika pravne službe europske izvršne vlasti, 2, place de Metz u Luxembourgu,

tuženik,

radi:

– poništenja odluke Komisije S III 03079 od 22. svibnja 1962. o odbijanju dozvole Saveznoj Republici Njemačkoj da djelomično obustavi carine koje se primjenjuju na „mandarine i klementine, svježe“ uvezene iz trećih zemalja;

– plaćanja naknade štete u iznosu od 39.414,01 DEM,

SUD,

u sastavu: A. M. Donner, predsjednik, L. Delvaux i R. Lecourt, predsjednici vijeća, Ch. L. Hammes, R. Rossi (izvjestitelj), A. Trabucchi i W. Strauβ, suci,

* Jezik postupka: njemački.

nezavisni odvjetnik: K. Roemer,

tajnik: A. Van Houtte,

donosi sljedeću

Presudu

Obrazloženje

I – Tužba za poništenje

DOPUŠTENOST

Sukladno članku 173. stavku 2. Ugovora o EEZ-u, „svaka fizička ili pravna osoba može … pokrenuti postupak protiv odluke koja je se, iako donesena u obliku … odluke upućene drugoj osobi, neposredno i osobno tiče“.

Tuženik tvrdi da se riječi „drugoj osobi“ u tom stavku ne odnose na države članice u njihovom svojstvu javne vlasti pa da stoga pojedinci nisu ovlašteni podnijeti tužbu za poništenje protiv odluka Komisije ili Vijeća koje su upućene državama članicama.

Međutim, članak 173. stavak 2. Ugovora o EEZ-u dopušta pojedincima pokretanje postupka protiv odluka koje su upućene „drugoj osobi“ a koje ih se neposredno i osobno tiču, ali taj članak ne određuje niti ograničava područje primjene tih pojmova.

Tekst i gramatičko značenje navedene odredbe opravdavaju najšire tumačenje.

Nadalje, odredbe Ugovora koje se odnose na pravo zainteresiranih osoba na pokretanje postupka ne mogu se tumačiti restriktivno.

S obzirom na to da Ugovor o tome šuti, ne može se pretpostaviti postojanje ograničenja u tom smislu.

Slijedom navedenog, navod tuženika ne može se smatrati osnovanim.

Tuženik nadalje tvrdi da je pobijana odluka, po svojoj naravi, uredba u obliku pojedinačne odluke i da je, prema tome, izuzeta od tužbi pojedinaca s iste osnove kao i normativni akti opće primjene.

Međutim, iz članaka 189. i 191. Ugovora o EEZ-u proizlazi da je obilježje odluke ograničen broj osoba na koje se odnosi. Za utvrđivanje je li riječ o odluci ili nije, potrebno je stoga ispitati odnosi li se akt u pitanju na subjekte koji su određeni.

Pobijana odluka bila je upućena vladi Savezne Republike Njemačke i zabranjuje joj da djelomično obustavi carine na neke proizvode koji se uvoze iz trećih zemalja.

Na temelju članka 173. stavka 2. Ugovora, pojedinci mogu pokrenuti postupak za poništenje odluke koja ih se, iako upućena drugoj osobi, neposredno i osobno tiče, ali u konkretnom slučaju tuženik poriče da se pobijana odluka tiče tužitelja neposredno i osobno.

Prvo treba razmotriti je li drugi uvjet dopuštenosti ispunjen jer postaje suvišno, ako se pobijana odluka ne tiče tužitelja osobno, istraživati pogađa li ga neposredno.

Osobe kojima odluka nije upućena mogu tvrditi da ih se osobno tiče samo ako ta odluka utječe na njih zbog određenih osobina koje su im svojstvene ili zbog neke činjenične situacije koja ih razlikuje od bilo koje druge osobe, izdvajajući ih uslijed toga pojedinačno, poput osoba kojima je odluka upućena.

U konkretnom slučaju, pobijana odluka utječe na tužitelja kao uvoznika klementina, to jest zbog trgovačke djelatnosti koju u bilo kojem trenutku može obavljati bilo koja osoba i koja stoga nije takve prirode da ga izjednačava u odnosu na pobijanu odluku s osobama kojima je odluka upućena.

Iz tih razloga slijedi da se ova tužba za poništenje mora utvrditi nedopuštenom.

II – Tužba za naknadu štete

DOPUŠTENOST

Tuženik tvrdi da su zahtjevi iz ove tužbe, koji su postavljeni po prvi puta u replici, podneseni nepravovremeno i nisu dopušteni na temelju članka 38. stavka 1. točke (d) Poslovnika.

Međutim, tužitelj je u tužbi postavio zahtjev za utvrđenje eventualne štete prouzročene pobijanom odlukom. Tijekom pisanog i usmenog dijela postupka precizirao je predmet tog zahtjeva i procijenio iznos navedene štete.

Dakle, zahtjevi iz tužbe za naknadu štete mogu se smatrati dopuštenim proširenjem zahtjeva sadržanih u tužbi. Stoga su dopušteni prema gore navedenom članku 38. stavku 1. točki (d).

O MERITUMU

Tužitelj potražuje isplatu naknade štete u iznosu koji odgovara iznosu carina i poreza na promet koje je morao platiti na temelju odluke protiv koje je, istodobno, podnio tužbu za poništenje.

U tim okolnostima, potrebno je napomenuti da se šteta koju je navodno pretrpio tužitelj temelji na toj odluci te da tužba za naknadu štete ima za cilj uklanjanje pravnih učinka koje je pobijana odluka imala prema tužitelju.

U konkretnom slučaju pobijana odluka nije poništena.

Upravni akt koji nije poništen ne može sam po sebi predstavljaju štetnu radnju kojom se uzrokuje šteta osobama na koje se odnosi. Potonji stoga ne mogu tražiti naknadu štete zbog tog akta.

Sud ne može, putem tužbe za naknadu štete, odlučiti o mjerama koje bi poništile pravne učinke takve odluke koja nije poništena.

Stoga tužbu treba odbiti kao neosnovanu.

III – Troškovi

Sukladno članku 69. stavku 2. Poslovnika, snošenje troškova naložit će se stranci koja izgubi spor.

Tužitelj nije uspio u svom postupku te mu valja naložiti snošenje troškova.

Na temelju postupovnih akata,

saslušavši izvješće suca izvjestitelja,

saslušavši stranke,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika,

uzevši u obzir članke 173. stavak 2., 176., 189., 191. i 215. stavak 2. Ugovora o osnivanju Europske ekonomske zajednice,

uzevši u obzir Protokol o Statutu Suda u prilogu Ugovora o osnivanju Europske ekonomske zajednice,

uzevši u obzir Poslovnik Suda Europskih zajednica, a posebno njegov članak 69. stavak 2.,

SUD

odbijajući sve druge šire ili protivne zahtjeve, proglašava i presuđuje:

1. Tužba za poništenje odbacuje se kao nedopuštena.

2. Tužba za naknadu štete odbija se kao neosnovana.

3. Tužitelju se nalaže snošenje troškova postupka.

Donner Delvaux Lecourt

Hammes Rossi Trabucchi

Strauβ

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu, 15. srpnja 1963.

Tajnik Predsjednik

A. Van Houtte A. M. Donner